

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719201150
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2719201150.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Andrea Dudášová v právnej veci žalobkyne: X. C., narodená XX.X.XXXX, bytom Q. XXXX/X, I., proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, zastúpený splnomocnencom: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 2Csp/49/2019-262 zo dňa 3.11.2020 vo výrokoch I., II., III., V., VI., takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., V., VI. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyňa **m á n á r o k** voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. určil, že zmluva o úvere č. 120170061 zo dňa 04.01.2017 je bezúročná a bez poplatkov, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 75,24 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom IV. konanie v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200,- Eur zastavil, výrokom V. žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % a napokon výrokom VI. rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., V., VI. odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 52a ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods. 1, 2, § 2, § 7 ods. 1, 2, 3, 4, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2, § 15 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 451 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi predávajúcim AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s., Panónska cesta 39, Bratislava a kupujúcim X. C. (žalobkyňa) bola dňa 4.1.2017 uzavretá kúpna zmluva, predmetom ktorej bol bližšie špecifikovaný automobil zn. Peugeot. Kúpna cena automobilu bola dohodnutá vo výške 4.375 eur, časť kúpnej ceny vo výške 3.000 eur kupujúci zaplatí predávajúcemu v hotovosti pri podpise zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 1.375 eur bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. 120170061 uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. Medzi

veriteľom spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s, Hlavné nám. 12, Kežmarok a klientom X. C., I. XXXX/XX, I. bola dňa 4.1.2017 uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 120170061, v ktorej bol uvedený Predmet financovania A: osobné ojazdené motorové vozidlo Peugeot 207, predmet financovania A: 4.375 € a Predmet financovania B Doplnkový tovar a služby: Doplnkový zákaznícky servis najmä: kontrola technického stavu vozidla; dokladová kontrola vozidla, administratívne služby 355 €, jednorazové poistné za poistenie mechanických a elektrických porúch motorových vozidiel „Carlifé Garancia“ na základe poistnej zmluvy uzatvorenej medzi Klientom ako poistníkom a spoločnosťou Acasta European Insurance Company Limited 624 €, čierne koberce do auta 15 €, lekárnička; lano; trojuholník; reflexná vesta; hasiaci prístroj 48 €, jednorazové poistné za poistenie finančnej straty „Poistenie DEFEND GAP FLEX“ 300 €. Dohodnutá celková cena Predmetu financovania B: 1.342 €. V časti „Spôsob financovania“ bola uvedená výška úveru celkom 2.717 €. Bola stanovená splátka úveru 56,67 € a počet splátok 72. Dátum prvej splátky bol stanovený na deň 19.1.2017 a termín konečnej splatnosti 19.12.2022. Ďalšie splátky sú splatné vždy 19. dňa v mesiaci. Ročná úroková sadzba 15,47%, RPMN 15,47%, priem. hodnota RPMN 15,86%. V zmluve je uvedené, že výšku poskytnutého úveru celkom predstavujú finančné prostriedky za účelom úhrady doplatku kúpnej ceny Predmetu financovania A vo výške 1.375 € a finančné prostriedky za účelom úhrady celkovej ceny Predmetu financovania B vo výške 1.342 €. Z faktúry č. FVAA6111/170038 vystavenej dňa 4.1.2017 mal súd prvej inštancie preukázané, že dodávateľ AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. vyúčtoval odberateľovi X. C. celkovú sumu 5.717 €, ktorá pozostávala zo sumy 4.375 € (Peugeot 207), Doplnkový zákaznícky servis 355 €, čierne koberce do auta 15 €, carlife Garancia 624 €, miniGAP FLEX v úvere 300 €, balíček povinnej výbavy 48 €. Dátum splatnosti faktúry 14.1.2017. Z Prehľadu splátok a úhrad mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobkyňa od 4.1.2017 do 20.3.2019 vykonala úhrady celkom v sume 4.570,16 €. Z Dodatku 1/CPI k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 120170061 mal súd prvej inštancie preukázané, že došlo k zmene Zmluvy v časti Spôsob financovania nasledovne: splátka 58,31 €, RPMN 15,47%, odpata 19,54%, celková čiastka s poistením 4.193,40 €.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 120170061 zo dňa 4.1.2017 je zmluva spotrebiteľská, ide o viazaný spotrebiteľský úver na zaplatenie časti kúpnej ceny motorového vozidla v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ako celková výška spotrebiteľského úveru (náležitosť predpísaná v § 9 ods. 2 písm. g) zákona) je v zmluve uvedená suma 2.717 eur s tým, že táto predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania A (samotné vozidlo) vo výške 4.375 eur (časť kúpnej ceny vo výške 3.000 eur žalobkyňa zaplatila v hotovosti mimo úveru) plus kúpnu cenu predmetu financovania B vo výške 1.342 eur (predmet financovania B pozostáva z doplnkových tovarov a služieb). Podľa názoru súdu prvej inštancie započítanie ceny doplnkového tovaru a takýchto služieb „do celkovej výšky úveru“, v dôsledku čoho údaj o celkovej výške úveru uvedený v zmluve je zjavne nesprávny. Právny predchodca žalovaného jednostranne vo formulárovej zmluve o úvere určil výšku úveru 2.717 eur a jednostranne doplnil predmet financovania B (doplnkový tovar a služby), o ktorý ale žalobkyňa nežiadala, tieto doplnkové služby si dobrovoľne nezvolila, boli pre žalobkyňu dodatočne povinnými nákladmi. Žalobkyňa mala záujem o kúpu vozidla, uzatvorila preto s predávajúcim kúpnu zmluvu, v ktorej bolo jednoznačne konštatované, že časť kúpnej ceny vo výške 3.000 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 1.375 eur bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. 120170061. Žalobkyňa pred súdom prvej inštancie tvrdila, že pri podpise zmluvy nebola o predmete financovania B informovaná, nemala záujem o doplnkový tovar a služby, pričom niektorý tovar (koberce do auta) jej mal byť poskytnutý zdarma, niektorý tovar si zakúpila v hotovosti (reflexná vesta), o čom doložila doklad - príjmový pokladničný doklad. Pokiaľ aj žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa zmluvu o úvere, faktúru a aj ďalšie dokumenty podpísala, je spochybnené prinajmenšom čo do tovaru, ktorý si sama žalobkyňa zakúpila (reflexná vesta), prípadne jej mali byť poskytnuté zdarma (čierne koberce do auta). Žalobkyňa tvrdila, že nemala záujem o iné poistenia ako o povinné zmluvné poistenie, ktoré taktiež uhradila v hotovosti na prevádzke autobazaru v sume 109 eur, o čom príjmový pokladničný doklad doložila k žalobe. Žalovaný v konaní nepreukázal, či v procese uzatvárania spotrebiteľského úveru poskytol veriteľ podstatné informácie zrozumiteľným spôsobom a či boli so žalobkyňou individuálne dojednané. Vôľou žalobkyne bolo získať úver v konkrétnej výške 1.375 eur, žiadne doplnkové služby, či tovar si sama nevyžiadala a dobrovoľne nezvolila. Potom údaj o výške istiny (celkovej výške) spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve sumou 2.717 eur je nesprávny, čo v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods.1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch je samostatným dôvodom bezúčrnosti a bezpoplatkovosti úveru. Ďalším dôvodom, pre ktorý je potrebné považovať predmetný úver za bezúčrny a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona

o spotrebiteľských úveroch je, že v zmluve je nesprávne uvedená hodnota RPMN 15,47% v neprospech spotrebiteľa, keď uvedená hodnota RPMN vychádza z výšky poskytnutého úveru 2.717 eur. Správne mal žalovaný vychádzať zo skutočnej výšky úveru 1.375 eur a hodnota RPMN by vtedy zodpovedala výške 54,47 %. Keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov, nastáva dôsledok v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že zo zmluvy a z pripojených listín nevyplýva, či právny predchodca žalovaného dostatočne skúmal bonitu žalobkyne. Žalobkyňa čerpala peňažné prostriedky v sume 1.375 eur (doplatok kúpnej ceny motorového vozidla), z ktorej sumy žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 1.570 eur, potom sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 195 eur. Žalobkyňa si žalobou uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo výške 75,24 eur a nakoľko je súd viazaný návrhom, priznal žalobkyni sumu vo výške 75,24 eur. Aj v časti žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, keďže žalobkyňa si úspešne uplatnila svoje spotrebiteľské práva na súde. Súd prvej inštancie výšku primeraného finančného zadosťučinenia požadovanú žalobkyňou považoval za primeranú okolnostiam prípadu, najmä vo vzťahu k preplatku žalobkyne, ktorý je v skutočnosti vo výške 195,16 eur, právny predchodca žalovaného vo vzťahu k žalobkyni postupoval v rozpore so zákonom, používal nekalé obchodné praktiky, žalovaný na základe predmetnej spotrebiteľskej zmluvy vymohol nedôvodne od žalobkyne sumu 195 eur nad rámec jej zákonnej povinnosti.

5. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, keďže bola žalobkyňa plne úspešná.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., V., VI. podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e), f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia, v ktorom je uvedené, že spotrebiteľský úver mal byť použitý výhradne na účel financovania doplatku ceny osobného automobilu. Neexistuje zákonné obmedzenie financovania viacerých tovarov a služieb jedným spotrebiteľským úverom, spotrebiteľ si môže vziať úver na financovanie jedného tovaru, viacerých tovarov, viacerých služieb alebo kombinácie viacerých tovarov a služieb. V danom prípade spotrebiteľ kupoval nasledovný tovar: automobil PEUGEOT 207 za sumu 4.375 eura okrem neho aj jednorazové poistné „Carlife Garancia“, doplnkový zákaznícky servis, jednorazové poistné „Poistenie DEFEND GAP FLEX“ v spoločnej cene 1.342 eur. Kúpu vozidla financoval sčasti z vlastných prostriedkov a sčasti z úveru. Kúpu ostatných vecí a služieb financoval výlučne z úveru, ktorý mu poskytol veriteľ. O výške istiny úveru ako aj o Predmete financovania B bola žalobkyňa zároveň informovaná v Žiadosti o uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ako aj v samotnej Zmluve o úvere. Kúpna cena predmetu financovania B v sume 1.342 eur je súčasťou istiny predmetného úveru, a teda je v zmluve zahrnutá do výšky úveru celkom, nakoľko predstavuje cenu služieb dodaných v zmysle faktúry č. FVAA6111/170038, ktorej vystaviteľom je dodávateľ predmetných služieb, a to spoločnosť AUTOCENTRUM AAA Auto a.s. Uvedené služby si žalobkyňa dojednala v rámci zmluvného vzťahu so spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA Auto a.s. a s predmetnými poskytnutými službami súhlasila, čo osvedčila aj svojim podpisom na predmetnej faktúre. Dané služby v zmysle uvedenej faktúry, ktoré si žalobkyňa objednala, nesúvisia s predmetom podnikania žalovaného a vznikli ako následok zmluvného dojednania medzi žalobkyňou a treťou osobou. Veriteľ neponúka doplnkový tovar a služby ako povinnú súčasť kúpnej zmluvy a teda aj úverového financovania. Spotrebiteľ mal možnosť uzavrieť kúpnu zmluvu výlučne na tovar A, teda na osobný automobil, tovar a službu B (príslušenstvo, poistenie) kupovať, resp. financovať nemusel. Spotrebiteľské úverové financovanie je odplátné poskytnutie peňažných prostriedkov na kúpu tovarov a služieb, ktoré si podľa svojho uváženia vyberá spotrebiteľ. Predmetom tohto súdneho konania nie je skutočnosť, či doplnkové služby financované prostredníctvom spotrebiteľského úveru boli žalobkyni dodané. Na financovanie týchto služieb bol spotrebiteľský úver poskytnutý a zo strany veriteľa bola istina úveru uhradená, čo v tomto konaní ani nebolo sporné. Vzhľadom k tomu, že doplnková služba nie je podmienkou získania spotrebiteľského úveru a ani ich spotrebiteľ nemusí zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nevstupujú tieto do výpočtu RPMN na strane celkových nákladov a hodnota RPMN je teda v predmetnej spotrebiteľskej zmluve uvedená v správnej výške 15,47 %, ktorej výpočet je uvedený v listine Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN. Súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na dôkazy predložené žalovaným, napríklad na dopyt do úverového registra, konkrétne NRKI - nebankový register klientskych informácií. Žalovaný poukazuje na Zmluvu o úvere časť KLIENT - údaje Klienta o zamestnaní a finančnej situácii, kde žalobkyňa uviedla svoj príjem, výdavky, ako aj počet vyživovaných

osôb. Žalovaný si rovnako vyžiadal aj potvrdenie o príjme a úverovú správu z Nebankového registra klientskych informácií. K hrubému porušeniu povinnosti skúmať bonitu nedošlo, keďže žalovaný mal k dispozícii všetky spomenuté údaje. Poskytnutý úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že nie sú splnené zákonné dôvody na určenie spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez poplatkov, nie je splnená ani zákonná podmienka na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a to úspešné uplatnenie práv spotrebiteľa na súde. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby vo veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne.

7. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa nevyjadřila.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Už právoplatným výrokom IV. rozsudku súdu prvej inštancie (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 eur zastavil. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostali výrok I., ktorým súd prvej inštancie určil, že zmluva o úvere č. 120170061 zo dňa 04.01.2017 je bezúročná a bez poplatkov, výrok II., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 75,24 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrok III., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrok V., ktorým súd prvej inštancie žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % a napokon výrok VI., ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie vykonal všetky navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne posúdil.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatnených nárokov, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

11. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e), f), h) Civilného sporového poriadku.

12. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k záveru, že žaloba o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o zaplatenie bezdôvodného obohatenia a primeraného finančného zadosťučinenia je dôvodná.

13. Neúplnosť zistenia skutkového stavu je v sporovom konaní odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná skutočnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

14. V danom prípade žalovaný síce uvádza tento odvolací dôvod, avšak nielenže neoznačil dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný, ani neuviedol právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, ale ani netvrdil, aby súd nevykonal niektorý z ním navrhovaných dôkazov. Z uvedených dôvodov tento odvolací dôvod nie je daný.

15. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ.

16. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak žalovaný v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na neobjektívne zhodnotenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

17. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

18. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

19. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. V prejednávanej veci súd prvej inštancie posudzoval opodstatnenosť a dôvodnosť žalobkyňou uplatnených nárokov na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 75,24 eur a primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300 eur voči žalovanému, ktoré vznikli v súvislosti so Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 120170061 zo dňa 4.1.2017.

22. Súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobkyne podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere upravujúceho zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 2), keďže v prejednanom prípade právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je od svojho vzniku vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl.). Právny predchodca žalovaného ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobkyňi, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za podmienok dojednaných v zmluve o úvere. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Správne tiež súd prvej inštancie špecifikoval, že ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na základe ktorej právny predchodca žalovaného poskytol žalobkyňi viazaný spotrebiteľský úver na zaplatenie časti kúpnej ceny osobného motorového vozidla.

23. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z

toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

24. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného spotrebiteľského úveru (mimo iného) s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď mal preukázané zo zmluvy o úvere, ktorú podrobil kontrole, že medzi účastníkmi zmluvného vzťahu (medzi právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom) nedošlo k zhodnému prejavu vôle o výške úveru, resp. údaj o výške úveru uvedený v zmluve o úvere nie je správny, pretože žalobkyňa jednoznačne prejavila vôľu prijať úver od veriteľa vo výške 1.375 eur, teda len v sume zodpovedajúcej zvyšnej časti (doplatku) kúpnej ceny osobného motorového vozidla v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 4.1.2017 uzatvorenej medzi žalobkyňou ako kupujúcim a spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. ako predávajúcim, v ktorej kúpnej zmluve je uvedená výška úveru v sume 1.375 eur ako zvyšná časť kúpnej ceny osobného motorového vozidla, a to po zaplatení časti kúpnej ceny 3.000 eur v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku konštatoval, že právny predchodca žalovaného jednostranne vo formulárovej zmluve o úvere určil výšku úveru na sumu 2.717 eur a jednostranne doplnil predmet financovania B (doplňkový tovar a služby), o ktoré žalobkyňa nežiadala, tieto doplnkové služby si dobrovoľne nezvolila, boli pre žalobkyňu dodatočne povinnými nákladmi. Pri podpise zmluvy o úvere nebola žalobkyňa o predmete financovania B (doplňkový tovar a služby) informovaná, nemala záujem o doplnkový tovar a služby. Prijatie predmetu financovania B (doplňkový tovar a služby) žalobkyňou bolo podmienkou získania viazaného spotrebiteľského úveru, žalobkyňa mala možnosť iba podpísať predformulované listiny alebo ich ako celok odmietnuť. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že ide o typický prípad spotrebiteľskej zmluvy, kedy spotrebiteľ vstúpil do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemal reálne možnosti tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú pretač, teda spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, teda zjavne „v klude a bez časového stresu“ podľa svojej predstavy naformuloval alebo zmluvný vzťah nevznikne. Občiansky zákonník v rámci osobitnej ochrany spotrebiteľov (ust. § 52 a nasl.) výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, sú neprijateľné a neplatné (ust. § 53 ods. 1, 5). Potom údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve o úvere sumou 2.717 eur je nesprávny, čo v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch je samostatným dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

25. V zhode so súdom prvej inštancie je odvolací súd toho názoru, že vôľou žalobkyne bolo získať úver v konkrétnej výške 1.375 eur, žiaden doplnkový tovar a služby si sama nevyžiadala a dobrovoľne nezvolila, všetky doplnkové služby sú fakticky skrytými poplatkami za poskytnutie úveru a boli pre žalobkyňu dodatočne povinnými nákladmi a nie je dôležité pomenovanie týchto povinných nákladov ale ich skutočný účel, pričom povinné náklady v žiadnom prípade nesmú tvoriť istinu úveru. Dôvodným je potom záver, že veriteľ chcel prostredníctvom tretej osoby, nako s právnym predchodcom žalovaného nijako neprepojenej, získať od spotrebiteľa peňažné prostriedky, ktorými by neúmerne navýšil jeho dlh, čo možno tiež subsumovať pod nekalú obchodnú prax. Odvolací súd k tomu dodáva, že zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere v takom znení, v akom bola daná žalobkyňou na podpis, zvyhodňuje žalovaného ako právneho nástupcu pôvodného veriteľa, ktorému žalobkyňa plnila za niečo, čo si sama z vlastnej vôle nevyžiadala.

26. Zmluva o úvere je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzavretí zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Bolo preto povinnosťou právneho predchodcu žalovanej v uzatvorenej zmluve o úvere uviesť celkovú výšku spotrebiteľského úveru v správnej výške. Tento údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v správnej výške sa však v predmetnej zmluve o úvere nenachádza.

27. Ak teda súd prvej inštancie považoval úver poskytnutý právnym predchodcom žalovanej žalobkyňou pre absenciu údajov o celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov,

dospel k správne právnemu záveru. Pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je postačujúce, ak chýba čo i len jedna z obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. je uvedená nesprávne. Keďže v konaní pred súdom prvej inštancie bol preukázaný nedostatok obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere „celková výška spotrebiteľského úveru“, nebolo dôvodné a potrebné, aby sa odvolací súd zaoberal aj ostatnými odvolacími námietkami žalovaného týkajúcimi sa absencie ďalšej náležitosti zmluvy o úvere „RPMN“ a veriteľom uskutočneného posudzovania schopnosti dlžníka splácať úver.

28. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie a primerané finančné zadostučinenie odôvodnil žalovaný len odkazom na ním napadnutú vecnú nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere.

29. Právnym následkom určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré súd prvej inštancie vyčíslil na sumu 75,24 eur z dôvodu preplatenia úveru nad reálne poskytnutú sumu. Tento záver, pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia žalovaný v podanom odvolaní nenamietal, namietal záver o bezdôvodnom obohatení ako následok určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nebol právny a logický dôvod posúdiť výšku bezdôvodného obohatenia inak, ako to urobil súd prvej inštancie. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že je nedôvodné a nesprávne posúdenie žalovanej sumy 75,24 eur ako bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že je nesprávny záver o dôvode vzniku bezdôvodného obohatenia. Výpočet bezdôvodného obohatenia tak, ako bol súdom prvej inštancie uskutočnený v preskúmanom rozsudku, nenapadol. Pokiaľ odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie za právne správne vo vzťahu k vzniku bezdôvodného obohatenia, nemal odvolací súd dôvod na pochybnosti vo vzťahu k správnosti výšky priznaného nároku v sume 75,24 eur (pričom v zmysle § 216 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd je viazaný žalobným petitom), ktorá je v konečnom dôsledku v súlade s listinnými dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise.

30. Napokon žalovaný v odvolaní namietal, že nie je opodstatnený ani nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, keďže zo strany jeho právneho predchodcu nedošlo k porušeniu povinnosti ustanovenej mu zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, pričom jeho výšku priznanú žalobkyni súdom prvej inštancie nenamietal. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti odvolací súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany právneho predchodcu žalovaného, ktorej ochrany sa žalobkyňa v prejednávanej veci úspešne domohla, je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné. Nemožno sa preto stotožniť s názorom žalovaného, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že došlo k porušeniu práv ustanovených za účelom ochrany žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalovaný, resp. jeho právny predchodca, napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru inkasoval od žalobkyne plnenia, na ktoré nemal nárok. Za primerané v súdnom spore je potrebné považovať žalobkyňou žiadané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur tak, ako to správne určil súd prvej inštancie, pričom takto priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním právneho predchodcu žalovaného, je akosi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania právneho predchodcu žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného ako právneho nástupcu pôvodného veriteľa, ktorý závadne konal.

31. Rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s podanou žalobou. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, zistený po náležite vykonanom dokazovaní a vysporiadal sa aj so všetkými pre vec rozhodujúcimi argumentmi strán. Pritom sa odvolal na konkrétne právne predpisy, ktoré správne aplikoval na prejednaný spor. Zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny právny záver o preukázaní nárokov žalobkyne na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, na zaplatenie bezdôvodného obohatenia a primeraného finančného zadostučinenia. Pokiaľ žalovaný zotrváva na názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od skutkových záveroch a právneho posúdenia veci konajúcim súdom, polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených skutkových zistení a právnych záverov pre nezohľadnenie argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že ani odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku nie sú dané.

33. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

34. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch vo veci samej I., II., III. a vo výrokoch V., VI. o náhrade trov konania (v prípade ktorých výrokov o náhrade trov konania ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody ich nesprávnosti), s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

35. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

36. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).